

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΟΣ

Ο μπάμπια-Γιάννης ο Σιδερός ήταν ο πιδό ξεκουσμένος μαραγκός...

«δχ.» τόσο σταθερά, πού ο νέος δεν τολμήσε να τό ξαναπή.

Όλη του ή αγάπη ήταν τό άγόρι του, ό Παύλος του, πρό πάντων άρου πέθανε ή γυναϊκά του.

Η Νομαρχία έβγαλε σε διαγωνισμό ένα σχέδιο ποταμοφράκτου, για να σώσει τόν κάμπο από τές πλημμυρές του ποταμού.

Τους ξαναείδα ύστερ' από δυό χρόνια, όταν γύρισε ό μικρός. Πόσον όμως διαφορετικός! Δέν θέλω να 'πώ πως ό Παύλος έπιασε καλό δρόμο ή φάνηκε ανάξιος υίός.

Δέν βάσταξε ή καρδιά μου' έσφραξα, ξετρύπωσα τόν γέρω-δουλευτή μέσ στο πληθος, και άθελά του σχεδόν τόν έφερα μπρός στé φίλο μου.

Όλο τó χωριό παραστάθηκε. Τους έξι ξαναείδα ύστερ' από δυό χρόνια, όταν γύρισε ό μικρός.

Νομίζετε τάχα πώς ό Παύλος με κανένα ψυχόρμητο κίνημά του διώξηνε τó λάθος; Τίποτε! φαινότανε μάλιστα σαν στενωχωρημένος, σαν ντροπιασμένος για τόν χωριάτη πατέρα του.

Η έπιγραφή «ξυλουργός» γραμμένη πάνω από την θύρα τού μαγαζιού, τόν πείραξε. Βρήκε μια πρόφασι, πώς θα τήν διορθώσει, και τήν κατέβασε χωρίς να τήν ξαναβάλει.

Αίγιες μέρες κατόπιν άσχημα μαντάτα. Ξεχειλίστε τó ποτάμι και τó νερό άπράτητο, φοβέριζε να συγλυώσει όλο τόν κάμπο.

τósσε πολέμιες μηχανές, δένδρα ξεριζωμένα, βάρκες θρυματισμένες, σπίτια ακολυγήρα γκρομμισμένα και συνεπαρμένα.

Έξαφνα κραυγές ακούσθηκαν προς τó μέρος τού χωριού. Στρέφουμε και τί να ίδούμε!

Απ' έδω, κύρ - Παύλο, από δεξιά έχει φόβο. Προσάξατε.

Κι' άλλος τόν τραβά άπ' έδω, άλλος άπ' εκεί. Εκείνος, χλωμός σαν πανί, ξεκουφάμενος, με φόβο στην καρδιά για τήν εδύνη που έχει, τρέχει έπου τόν κάλου, δίδει διαταγές σφές κι' επιτυχημένες.

Ποτάμι όμως και άνεμος θεριεύουν όλοένα, τó πρόχωμα κονιίζεται από τές ρίζες τών δένδρων που συγλονοούνται και τι σπάσουμε με τόσο κτύπο, γρήγορα καταστρέφεται.

Επειται τó τέλος. Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ Διασκευή από τó γαλλικόν τού Ε. Λέγουνη

ΕΞΟΧΑΙ

Μέσα σε πεύκα ή Βουλιαγμένη, σε περιγιάλια γαλανά, ζωή καθεκί εϋτυχιομένη

Μύρο τά πεύκα σου χαρίζουν, δροσούλα ή θάλασσα έλαφρή,

Και μιά τó κύμα σε δροσιζει και μιά τά πεύκα—τί πνοή!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ ΣΕΛΙΑΙΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 286)

Πρός τί, δίδονμα Θεού, προς τί τούτου χρόνου και τούτου κόπου δαπάνης, δια να διδαχθούν οι μικροί χωριούτους περιττός τούτους τύπους τής γραμματικής, ή όποία δέν εινε ούτε τής γλώσσης, τήν όποιαν λαλούν οι γραμματικοί, ούτε εκείνης τήν όποιαν εινε δυνατόν να μάθουν ποτέ;

Αλλ' ως διακώφωμεν τās σκέψεις ταύτας. Έμπρός! Ιστορίαν. «Μικρέ, πώς ονομάζεται ό βασιλεύς τών Αθηνών, όστις έθυσιάσθη ύπερ πατρίδος;—Κόδρος». Καλόν τούτο ως μάθημα πατριωτισμού.

Τελειωμένον διά τής γεωγραφίας. Γνωρίζουν και οι τρεις καλώς τήν Ελλάδα κατά νομούς και τās πρωτεύουσας τών λοιπών τής Ευρώπης επικρατειών.

Αλλά μη έμαθες ου είνε τó σχολείον που καίται ό Πίνδος και πού ή Οσσα, πού ρεεί ό Στρυμών και πού ό Πηνειός; Και πάται ή μήπως ό καλός μου έφημέριος, άν διατηρούμεν εισέτι τó άταλεός και άτυχός σύστημα τής δημοτικής εκπαιδύσεως, δια τού όποιου έτυραννίσθησαν άνωφελώς επί ήμισειαν ήδη εκατονταετηρίδα οι νεαροί τής Ελλάδος γόνοι;

Είθε πρό πάντων ν' αποκητήσωμεν βιβλία άπλά και εϋληπτα, παρέχοντα είνε τόν λαόν ανάγνωσιν εϋάρεστον και έπωφελή ώστε ό μέλλον χειράναξ ή γεωργός έξερχόμενος τού σχολείου, όπου έ-

μαθεν ν' αναγινώσκη, να εξακολουθή αναγινώσκων και ώφελούμενος, αι δε φιλολογικαι αύτου τέψεις να μη περιορίζονται είνε τόν Παρτόδουλον, ή έστω και τόν Έρωτόκριτον!

Τοιαύτα σκεπτόμενος, συνεχάρην τόν έφημέριον επί τής επιτυχία τών εξετάσεων, άπηλθη δε ευχαριστημένους και συναμα καθηγής είνε τήν κατοικίαν μου, όπου θυσιάζων τόν απογευματινόν μου ύπνον εκάθισα να σου γράψω τήν επιστολήν ταύτην. Πρός τί όμως;

+ Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑΝ άπ' αύτας τās ήμέρας που έπήγα είνε τήν Κηφισιάν, ή γνωστή σας φίλη μου μου έδειξε τās πελώρια σύννεφα που έσκέπαζαν όλον σχεδόν τόν ορίζοντα και μου είνε: —Παεί λοιπόν, τό φαγάμε και τó καλοκαίρι, ε;

της άπήνησα «από Αύγουστο χειμώνα» δέν λέει και ή παροιμία;

—Όστε τώρα είνε χειμώνας; —Τουλάχιστον δέν είνε πιά καλοκαίρι.

Ός που να πούμε αύτά και μερικά άλλα ακόμη, ή καλλίτερα ως που να κάμωμεν τόν γύρον τού πάρκου και να φθάσωμεν είνε τόν σταθμόν, —τά σύννεφα που έσκέπαζαν τόν ορίζοντα άνέβησαν είνε τó ζενιθ. Και ήρχισαν να διαλύονται είνε σταγόνας τóσον χονδράς, ώστε όταν έπιπιταν είνε τās πλάκας τού πεζοδρομίου, άφιναν ήλιδασ μεγάλας σαν τάλλητρα.

—Όάχωμε δυνατή βροχή! είνε ή φίλη μου τρέχουσα να φθάση είνε τó σπίτι της, ενώ έγω έπαίρνα τó τραίνον να γυρίσω είνε Αθήνας.

Η προφητεία της εξαπληρώθη με τó παραπάνω δέν ήτο πιά δυνατή βροχή εκείνη που ήκολούθησεν, αλλά σωστή θύελλα. Ός να έπήσαν τó τραίνον, τās πελώρια σύννεφα τής Κηφισιάς έφθασαν είνε τās Αθήνας. Κι' έφεραν είνε τήν αύμηράν πόλιν άστραπάς, βρονιάς, κεραυνούς και νερόν με τó καντάρι. Δύο ώρας εβάσταξε τó μεγάλο αυτό κακόν.

Όλη όμως ή νύκτα έπέρασαν ύγρά, δρο-

σερά, σχεδόν κρύα, σαν νύκτα φθινοπώρου.

Από τήν ήμέραν εκείνην τής πρώτης θυέλλης, είνε τās Αθήνας συμβαίνει κάτι παράξενον. Αί ήμέραι είνε καλοκαιριναι, αι νύκτες είνε χειμωνιάτικαι. Τήν ήμέραν κάμνει μια πνιγηρά ζέστη, που άναγκάζει τούς ανθρώπους να περτάουν με τās καπέλλα και με τās μαντήλια στó χέρι, δια να ριζώνται και να σκουπίζουν τόν ιδρώτά των. Και τήν νύκτα κάμνει τóσην δροσιάν, ώστε τās θεάτρα ερράζονται με τένταν και οι πλέον άδύνατοι, οι εϋαίσθητοι είνε τās καιρικās μεταβολάς, βγαίνουν μ' έπανωφόρια και κάπου κάπου... βήχουν. Τήν ήμέραν νομίζει κανείς ότι τó καλοκαίρι εϋρίσκεται είνε όλην του τήν ακμήν, ότι ύπάρχει όπισω άλλο τóσον ακόμη. Και τήν νύκτα πάλιν νομίζει ότι έτελείωσαν όλα και ότι από αύριον αρχίζει χειμών.

Εν τούτοις, με όλον αυτόν τόν διχασμόν τού ήμερονομικίου, ή ζωή μας εξακολουθαί ή ίδια. Οι άνθρωποι που ύποφέρουν τóσην ζέστην τήν ήμέραν, πηγαίνουν τó βράδυ να δροσιοθούν και να ξεσκάσουν είνε τās έσχάς. Τά διάφορα Φάληρα, ή Κηφισιά, ή Αλυσίδα, έχουν κόσμον όπως τόν Ιούλιον. Αλλ' επειδή ή δροσιά τούς διώχνει από εκεί άνωρίς, τήν νύκτα ή πόλις είνε ακόμη πολυάνθρωπος. Είνε τās θεάτρα και τās άλλα κέντρα, κοσμοπλημμύρα. Αλλως τε και ό πληθυσμός εν γένει έχει αύξηση, διότι οι αποδημήσαντες τó καλοκαίρι όλίγον και όλίγον επιστρέφουν. Έρχονται δια να προσθάσουν και όλίγην καλοκαιριότητα ζωήν είνε τās Αθήνας, που είνε τóσον ώραία. Είνε άπειρα πρόσωπα, και προπάντων νεανικά, διακρίνει κανείς τήν μεγάλην χαράν τής επιστροφής. Τό άπόγευμα είνε τόν περίπατον, τó βράδυ είνε τó θεάτρον, βλέπω πληθος παιδιά γύλαστα και πανευτυχή...

Νομίζω όμως, ότι τήν μεγάλην των εϋτυχίαν θολώνει κάπου-κάπου ένα σύνηθες, ως τó άληθινόν εκείνο που διασχιζει έξαφνα τόν γαλάζιον ούρανόν... Είνε ή σκέψις τού Σεπτεμβρίου, τού Σχολείου, τών εισαγωγικών εξετάσεων, ξεύρω είνε τί άλλων βασάνων;... Α, ναι, ό καιρός τής εργασίας πλησιάζει. Όλιγαι ήμέραι μās χωρίζουν ακόμη. Αλλά τί να γίνη! Είμπορεί κανείς να ταξιδεύη, να διακευδάξη, να χαλέψη αινωνίως; Λυπήρόν, αγαπητοί μου, αλλά δέν θέλω να σάς τó αποκρύψω: Τά Σχολεία αρχισαν να σφουγγαρίζονται, να ξεσκονίζονται. Σας περιμένουν. Έχετε τó και σεις ύπ' ύψει σας δια να έτοιμαζεσθε. Δέν βλάπτει...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυστηριώδη υπό MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων :— Είς το αερόπλοιο του Άβραμ Ουίξων, το όποιον πεύδ' άκυβέρνητον, είς την τύχην, ό ύπηρετης του Νικόλας Καρακάς και οι άκούσοι συνεκρίβηται του Κούντ και Τζήνφοκ, περιμένον να σταματήση μόνη της ή μηχανή, διά τή καταβών. Έν τώ μεταξύ διηγούται είς τόν ύπηρετήν του ήατρού πώς εύρέθησαν είς τόν ήπλον την σιγμήν της έφθοδου των νυκτοκλεπτών. Άκούσαντες από την γειτονικήν οίκλαν τούς πυροβολισμούς, τούς όποιους προσφανώς είχε ήρτήν ό ήατρος ένάντιον των κακοήγων, έβρεξαν και ύπερεπήδησαν τόν φράκτεν διά να δώσουν βοήθειαν. Νομίζοντες δε ότι ό ήατρος θά εύρισκετο είς τόν κοίκλον, τόν όποιον εξέλειβαν ως το έργαστήριόν του, ανήλθον την κλίμακα και είσηλθον εκει όπου εύρισκετο ήδη ό Νικόλας Καρακάς. Άλλά μετ' όλignon ό κοίκλος, ό όποιος ήτο αερόπλοιο, έκαμνε ανερώ και εδρέθησαν και οι τρεις ταξιδευόντες είς τόν άερα.— Τελιώνον την διήγησίν του, ό μηχανικός Κούντ επιλέγει :

Άρκεται άπλώς είς τό να σφιξη τόν ζωστήρα του...

— Δέν ήξεύραμεν τότε, μίστερ Καρακά, ότι ό ήατρος δέν ήτο εκει, και ότι, άντι εκείνου, θα εύρισκαμεν σάς...
— Καί ότι, συμπληρώνει ό πλοίαρχος μειδιών και δεικνύων άλληλοδιαδόχως τό μέτωπον του συντρόφου του και την ιδίαν του κοιλίαν, θα μάς εκάμνατε τέτοιαν ώραίαν ύποδοχήν.
'Ο Έλλην μειδιά. Η προφανής εύθυμία, με την όποιαν οι δύο Άμερικανοί ύπαιγίσσονται τή γερά κτυπήματα, με τή όποια τούς έφιλοδώρησε, προς στιγμήν τόν φαιδρώνει. Έπειτα όμως σβασρεύεται και άπαντά :

— Καλά και άγια όλ' αυτά. Βλέπω ότι εκάμα λάθος είς τή πρόσωπα και σάς ζητώ συγγνώμην έξ όλης ψυχής. Οι λωποδύται όμως πού μπήκαν από τό παράθυρο ; ... Έγώ είδα δυό άνθρώπους να μπαίνουν από τό παράθυρο τής σάλας. Τι απέγειναν ; Καί ό γιατρος, ό κύριός μου...
— Τους ύπεδέχθη με τό ρεβόλβερ, λέγει ό Κύρος Κούντ.
— Ά, ώστε αυτός ; ...
— Έτσι φαίνεται. Θα τούς άπυροβολήσε την ώραν πού σάς εκυνηγούσαν. Δέν είμπορεί να εξηγηθη τό πράγμα διαφορετικά. Διάτί οι λωποδύται δέν ήτο δυνατόν να σάς πυροβολήσουν, με κίνδυνον νάκουσθών.
'Ο Νικόλας Καρακάς εκβάλλει τότε στεναγμένον άνακουφίσεως.
— Πραγματικά, λέγει. Ά, τόσο τό καλλίτερο !... Άν είν' έτσι, — και έτσι πρέπει να είνε, — ήσυγάω λιγάκι γιά την τύχην του καλού μου κυρίου. Άν

μπορούσα μόνο να του επιστρέψω...
Οί δύο άλλοι τόν έννοούν πριν τελειώση την φράσιν του.
— Όσο γι' αυτό, βασισθήτε σε μάς, τού άπαντούν μ' ένα στόμα. Όταν έλθη ή ώρα, θα κάμωμεν τάδύνατα δυνατά διά να σώσωμεν τό αερόπλοιον συγχρόνως με την ζωήν μας.
Και ανταλλάσσον και οι τρεις ίσχυράς χειραφίας, ως όρκους επίθεβαιόντας την άπόφασιν των.
Κατόπιν ό πλοίαρχος συμβουλεύει νάναπαυθών όλίγας στιγμάς, αναμένοντας τό άπόροπτον. Πρέπει, λέγει, όταν θα έλθη ή κρίσιμος ώρα, να είνε και οι τρεις έτοιμοι, άκμαίοι, με όλας των τās δυνάμεις.
'Ο Κύρος Κούντ προσφέρεται να φυλάξη κατά τās δυό πρώτας ώρας, διάτί είνε άνάγκη τώντι νάγρυπνή κάποιος διά να δώση τό σύνθημα τής έγέρσεως,

Κατόπιν ό πλοίαρχος συμβουλεύει νάναπαυθών όλίγας στιγμάς, αναμένοντας τό άπόροπτον. Πρέπει, λέγει, όταν θα έλθη ή κρίσιμος ώρα, να είνε και οι τρεις έτοιμοι, άκμαίοι, με όλας των τās δυνάμεις.
'Ο Κύρος Κούντ προσφέρεται να φυλάξη κατά τās δυό πρώτας ώρας, διάτί είνε άνάγκη τώντι νάγρυπνή κάποιος διά να δώση τό σύνθημα τής έγέρσεως,

έάν έπαυεν εξαφνα να κινήται ή μηχανή. Έκ περιτροπής, ό Χάρρυ Τζήνφοκ και ό Νικόλας Καρακάς θα τόν αντικαθίσταν.
Κλινοσκεπάσματα είνε διπλωμένα είς μίαν γωνίαν του θαλάμου. 'Ο ύπηρετης του ήατρού και ό πλοίαρχος τή παίρνουν, έπειτα, αφίνοντας τόν μηχανικόν μόνον είς τόν θαλάμον, άνέρχονται μαζί να κοιμηθών είς τό κατάστρωμα. Έκει ό Νικόλας Καρακάς άπλώνει την τένταν (*) διά να μην ένοχλούν τή μάτια των άκτινες τής σελήνης.
Μετ' όλίγας στιγμάς, βοηθώντας του κόπου και των συγκινήσεων, άποκοιμούνται. 'Ο ύπνος του πλοίαρχου είνε βαθύς' αλλά κάπως άνήσυχος ό ύπνος του ύπηρετου, ό όποιός και κοιμώμενος δέν παύει να συλλογίζεται και όνειρεύεται τόν κύριόν του.
(*) *Τέ είκόνα προηγ. φύλλον σελ. 288.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' ΘΑΛΑΣΣΑ

Πείνα.
Τό ύπόλοιπον τής νυχτός παρέργεται χωρίς τίποτε έκτακτον και όπως είχε συμφωνηθη.
'Ο μυστηριώδης κινήτηρ του ήατρού Ουίξων εξακολουθεί να εργάζεται κανονικώτατα. Αί μεγάλοι σκοτεινά πτέρυγες πλήττουν τόν άερα ρυθμικάς και μεγαλοπρεπώς. 'Οπίσω ή έλιξ κινείται με ακατάπαυστον άσθμα.
'Εξημέρωσεν' αλλά κάτωθεν του πλοίου των οι ταξειδιώται του άέρος δέν διακρίνον τίποτε άλλο, παρά μίαν θάλασσαν από σύννεφα.
Διατηρούνται πάντοτε είς ύψος χιλίων πεντακοσίων έως χιλίων εξακοσίων ποδών ή δε διεθυνησίς των εξακολουθεί να είνε, ως βεβαιώνει ό Κύρος Κούντ, βορειανατολική.
'Όσον διά την ταχύτητα, τή είνε άρκατά δύσκολον να την ύπολογίση, έστω και κατά προσέγγισιν, διάτί τό αερόπλοιο, εκτός από την μηχανήν του, πρέπει να ώθηται και από ρεύμα άέρος, του όποιου ό μηχανικός άγνωσι ήν δύναμιν και την ταχύτητα.
Και ναί μεν ύπάρχει είς τόν θαλάμον κάποιος άνεμογράφος, προσωρισμένος να δεικνύη την κατεύθυνσιν των άνέμων και την ταχύτητα των, αλλά φαίνεται ότι ύπέστη κάποιαν βλάβην την στιγμήν τής άνωμάλου εκκινήσεως, και τώρα — πράγμα πού δυσάρεστον, — δέν λειτουργεί. ή, 'Οπωσδήποτε, αναδιβάζων την ταχύτητα είς δεκαπέντε ως δεκαέξ ναυτικά μίλλια την ώρα, ό Κύρος Κούντ νομίζει ότι δέν κάμνει μεγάλον λάθος.
Τό ναυτικόν μίλλιον ίσοδυναμεί με 1852 μέτρα. Έπί τή βάσει του άριθμού τούτου και τής ώρας τής αναχωρήσεως, ή όποία ήτο ή δεκάτη τής έσπέρας, ό Νικόλας Καρακάς, του όποιου τό ώρολόγιον δεικνύει τώρα την έκτην τής πρωίας, ύπολογίζει και εύρισκει ότι τό διανυθέν από χθές διάστημα θα ήτο ήδη έκάτον είκοσιπέντε έως έκάτον είκοσιεκάτ' μίλλια, ήτο 237 έως 238 χιλιόμετρα.
Άφού άνεχώρησαν από τό Σικάγον και διηυθύνθησαν εξακολουθητικώς προς τή βορειανατολικά, ό πλοίαρχος συμπεραίνει ότι θα εύρίσκωνται όλονέν είς τή περιχωρη τής λίμνης Έρίας και ότι έντός όλίγου θα διέλθουν ίσως άνωθεν του Νιαγάρα,

Τήν στιγμήν εκείνην ό Νικόλας Καρακάς τανύεται και λέγει σχεδόν μηχανικώς :
— Διάβολε, πώς πεινώ !
Είνε τώντι και τό όποιον δέν έσκέφθησαν ακόμη' και με την αλήθειαν, είνε

σπουδαίον... Η φράσις, την όποιαν έρριψεν άπροόπτως ό ύπηρετης του ήατρού, προσδίδει εξαφνα είς τή πρόσωπα των συντρόφων του μίαν έκφρασιν ζωηράς άνυχοίας.
Κυττάζονται και οι τρεις, ό δε Νικόλας Καρακάς, έκφράζων την γενικήν σκέψιν, ψιθυρίζει :
— Να ιδούμε !
Τήν στιγμήν εκείνην εύρίσκονται είς τό δώμα, αλλά σπεύδουν να κατέλθουν είς τόν θαλάμον.
Έκει έρευνών πāσαν γωνίαν, άλλ' άνωφελέως. Δέν εύρίσκουν τίποτε...
Φοίχη !
Τό αερόπλοιο δέν είνε έφωδιασμένον ούτε με νερόν, ούτε με τρόφιμα. Και ψεύ, όπως γνωρίζομεν, ούτε με κηδάλιον.
Η ανακάλυψις αυτή επιδεινώνει φοβερά την θέσιν των άκουσίων αεροπόρων. Έάν ή προς τή πρόσω πορεία εξακολουθήση όλίγας ήμέρας ακόμη, εάν ό κινη-

τηρ δέν σταματήση άφ' έαυτού πριν παρήλθουν είκοσιέσσασρες ώραι, τί θάπογείνουν ;
Η άπορία αυτή γεννάται είς τόν νούν των άνησυχαστική και τραγική.
Παρερχόμενης τής πρώτης στιγμής του δέους, συνεχίζουν τās έρεύνας των. Τώρα ψάχνουν παντού με μίαν λυσσαλέαν δραστηριότητα.
'Ο Νικόλας Καρακάς σηκώνει τās φάθας πού καλύπτουν τό δάπεδον του θαλάμου, με την έλπίδα νάνακαλύψη, καμμίαν καταπακτήν, όδηγούσαν είς καμμίαν μικράν άποθήκην τροφίμων. Άλλά δέν εύρίσκει άπολύτως τίποτε.
Αί έρευναι, αι όποιαι προς τόν αυτάν σκοπόν έγιναν κατόπιν είς τό κατάστρωμα, απέδειχθησαν επίσης άνωφελέεις.
Και τή τοιχώματα ακύμη του αερόπλοιου ήρευνήθησαν, αλλά και αυτά είς μάτην.
Μετά μίαν ώραν έδέχσε τέλος νάπο-

βάλουν πāσαν έλπίδα και να παραδεχθών την φοβεράν πραγματικότητα.
— Και όμως δέν πρέπει να πελπισθώμε δλωσδύλου! ανακράζει τότε ό Νικόλας Καρακάς. Η παρράξην αυτή μηχανή δέν θα δουλεύη αιώνιως' αυτός ό περιφημος ύγρός ήρ πού την κινεί, δέν μπορεί να είνε ανεξάντλητος. Θάρρος ! ως ελπίζομεν !
Τά λέγει αυτά διά να ένθαρρύνη τούς συντρόφους του και διά να ένθαρρυνθη και ό ίδιος' κατά βάθος όμως αισθάνεται τρωμεράν άνησυχία.
'Ο Κύρος Κούντ και ό Χάρρυ Τζήνφοκ δέν λέγον τίποτε, βεβαίως όμως σκέπτονται τή ίδια.
'Ο Νικόλας, έρευνών τή θυλακία του, ανακαλύπτει μισήν πλάκην τσοκολάτας. Έσοū τί έχουν να φάγουν και νάνθηξουν επί ώρας ή επί ήμέρας !
("Επειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

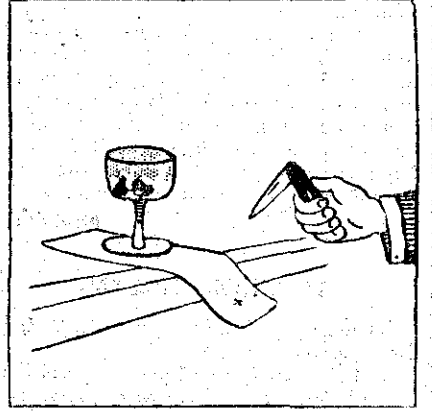
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργα οικόσημα

Είς την νήσον Βανκούβερ, έμπρός είς κάθε άριστοκρατικήν οίκλιαν, ύπάρχουν κατι περίεργα πάσσαλοι χονδροειδώς σκαλισμένοι και χρωματισμένοι, οι όποιοι ονομάζονται «Τότμη πόν». Οι πάσσαλοι αυτói παριστάνουν τή οικόσημα των ευγενών κατοίκων τής νήσου, οι όποιοι κατάγονται από τούς περισημούς Ίνδοϋς Σίδας.

Τέχνασμα

Τούτο ένα ποτήρι γεμάτον νερόν ως τή

χέλιη, επάνω είς μίαν ταινίαν χάρτου, είς τό άκρον μίς τραπέζης.
Είμπορείτε να τραθήξετε την ταινίαν από κάτω, χωρίς να χυθη, ούτε μί σταγών νερού ή τούλάχιστον χωρίς να νάναποδογυρισθη τό ποτήρι ;
Αδύνατον άν δέν μάθετε τόν τρόπον :
Θα πάρете ένα σουγιαν άνοικτόν, όπως δείχνει ή άνωτέρω εικών, και θα κτυπήσετε τό χαρτί είς τό μέσο, όπου είνε σημειωμένον μ' ένα σταυρόν.

Άνθηνα άνδρείκελλα.

Κατ' έτος είς τό Τόκιον τής Ίαπωνίας γίνεται μία μεγάλη έκθεσις χουσανθέμων. Οι άνθηκόμοι κατασκευάζουν σκελετούς από σύρμα έχοντας την μορφήν διαφόρων άνθρώπων τής ήμέρας, πολιτικών, στρατηγών, ήθοποιών φημισμένων κ.τ.λ. Αί κεφαλαί αυτών είνε από εύλον σκαλιστόν, τό δε έσωτερικόν των γεμίζεται με χώμα, είς τό όποιον φυτεύονται χρυσάνθεμα διαφόρων χρωμάτων, ώστε, άνθίζοντα έπειτα, να ένδυ-

ουν τρόπον τινά τό άνδρείκελον διά μίς ώραιας, μεγαλοπρεπούς και πολυχρόμου στολής.
Τά άνθηνα αυτά αγάλαματα των Ίαπωνίων, τελειότατα, θαυμάζονται πολύ.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παιγνίον 'Εοσίλη υπό του Νικολέτιου Πετινάρη

Table with 4x4 grid of letters: NA, AP, AI, ΔΑ, ΓΡΙΣ, ΡΩΣ, Ο, ΚΤΟΣ, ΡΙ, ΤΙ, ΛΙΣ, ΚΕ, ΠΑΡ, Υ, ΝΟ, ΑΕ

Να συγχαρολογηθών αι άνωτέρω συλλαβαί ώστε νάποτελεσθών τή άνόματα πέντε θηρίων.
Άλλωσις : Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης τής Διαπλάσεως, από τās Άθήνας, τās Έπαρχίας και τό Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν είς τό γραφετόν μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων των λύτών θα δημοσιευθών. Αναλόγως δε του ποσού τό όποιον θαποτελεσθή, θα έγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς τής Διαπλάσεως δωρεάν.
Λύσις του Παιγνίου του 36ου φ.
Αί ζητούμεναι λέξεις είνε :
'Ελέφας, λέων, άετός, ροδάκινον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Table with subscription details: SYNΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20...

Νά μάλλωζης μ' ένα φι... 359. Στοιχειοτόνοδρομος

360. Κυβόλεξον... 361. Φύρδην Μύδην

362. Ήπιγραφη... 363. Διπλή Άκροστιχίς

364. Φωηνεντόλιπον... 365. Γρίφος

ΑΥΣΕΙΣ... 239. Βούσις (βούς, ίρις)... 243. I A Σ 244-246.

254. Θ Ω Σ... 255. Παιδες αναγνωσκете την Διάπλαιν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ... Απενδυθέν:

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΔΟΥΡΥΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οικοτροφείου... Ζητήσατε δι' επιτολιού δελταγίου...

Φιλτάτη Ό Δάδια... 365. Γρίφος

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ... ΤΩΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Πώς άλλως, παρα έάν φροντίσετε να προμηθευθήτε

ΤΑ ΕΞΟΧΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ... 250. Άριστιππος

251. Μισούλης... 252. Κλέων... 253. Σίτος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 35 ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ: Μαριάνθη Α. Ήλιας... ΕΠΙΡΑΙΩΝ: Εύση Σ. Σουλιέε

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Αναστασία Ι. Αγαθούρου... ΚΑΛΑΜΩΝ: Βενετία Α. Πρωτοπαπα

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μαρία Β. Χηνοπούλου... ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Άθ. Γ. Κατσαρός

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Στ. Ι. Περίδης... ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Νικ. Μπουνάλεος

ΚΑΡΥΣΤΟΥ: Βάγγος Παπακωνσταντίνου... ΠΑΤΡΩΝ: Άχ. Α. Κίτσος

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ... 239. Βούσις... 243. I A Σ

364. Φωηνεντόλιπον... 365. Γρίφος

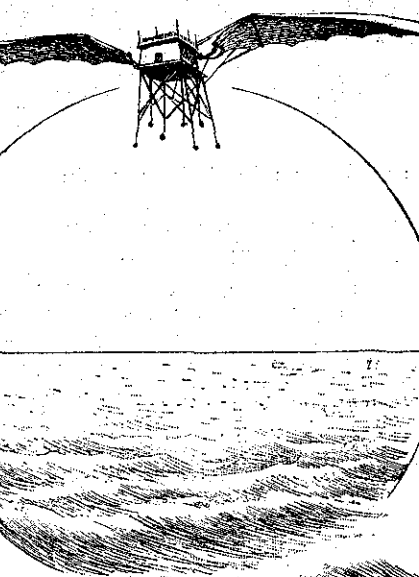
250. Άριστιππος... 251. Μισούλης... 252. Κλέων

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα υπό MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια) Περίληψις των προηγουμένων

Εξηλωμένοι επί των κλινοσκαπμάτων... Ο πιστός ύπηρέτης αισθάνεται ότι ο πυρετός τον κλείει

Το υπόλειμμα αυτό, διαιρέσεν εις τρία... Ό μέσημερι, διά να ξεγελάσουν την πεϊνάν των

μηνή, σηκώνεται διά να εξυπνίσθ, τον πλοίαρχον... Είς τό κατάστρωμα, όπου τόν εύρισκει ο Χάρρυ Τζήνφοκ

Κύρος Κούντ, με κλειστά τά μάτια, δεν κάμνει ούτε έν κίνημα

Όποσδήποτε, τό όποσον είχεν άφιση έλεύτερον ο Έλληγν

Τοποθετεί τό πτυκτόν καθίσμα (πιλίαν), τό όποσον είχεν αναβιάσει από τόν θάλαμον

Ό δέ ήλιος έξακολουθεί να τούς φλογίζει με τας πυρίνας του ακτίνας

Φρικώδης δίψα τούς καιεί τόν λαίμον, τούς ξηραίνει τά χείλη

Επί του καταστρώματος, οι δύο Άμερικανοί δεν κάμνουν τό ελάχιστον κίνημα